

De nummers

Chantal van Mierlo

De nummers

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3124 4

© 2015 Chantal van Mierlo

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Stephen Carroll / Trevillion Images

Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

‘We make up horrors to help us
cope with the real ones.’

Stephen King

I

Sara liep het tuinpaadje af, langs de buxushaag die in strakheid niet onderdeed voor de andere hagen in dit dorpje. Op dit uur was de straat uitgestorven. Lantaarnpalen wierpen een koud licht op het asfalt. Ze stak de sleutel in het portier van de Golf die haar al bijna tien jaar trouw overal heen bracht.

‘Weet je het zeker? Je kunt toch nog een nachtje blijven? Het is veel te laat om nu nog te vertrekken,’ zei Marit.

Sara keek naar haar vriendin in de deuropening. Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik laat jullie lekker met z’n tweetjes. Jullie zien elkaar zo weinig.’

Ben dook achter Marit op en legde zijn arm om haar middel. ‘Daar heeft ze wel gelijk in.’ Hij gaf Marit een kus in haar nek; ze giebelde als een tiener.

Sara keerde zich af. ‘We bellen.’ Ze ging achter het stuur zitten en trok het portier dicht. Het raampje bood piepend weerstand toen ze het omlaag draaide.

Marit maakte zich los van Ben en liep nog even naar de auto. Door het open raam drukte ze een kus op Sara’s wang. De geur van Bens aftershave hing om haar heen.

‘Dank je wel. Je bent een goede vriendin,’ zei Marit.

Sara forceerde een glimlach en startte de motor.

‘Stuur je een appje als je er bent? Doe je voorzichtig?’

‘Doe ik. Tot snel.’

Ze draaide de weg op. Het werd een lange rit, maar ze wilde het zo. Over een paar uur zou ze thuis zijn. In haar spiegel werden de twee figuren kleiner. Met een paar zwengels, ruwer dan nodig, draaide ze het raampje weer dicht, en ze voerde de snelheid op. Een verkeersbord met een pijl richting Verviers vloog voorbij. Ze probeerde haar hand warm te wrijven aan het stuur en draaide de knop van de verwarming hoger. Er kwam alsnog ijzige lucht uit. De auto was ouder dan zij en had tijd nodig om warm te worden.

Eens per jaar zag ze Marit nog tijdens hun vriendinnenweek, dan namen ze allebei een paar dagen vrij en praatten tot diep in de nacht, tot ze weer helemaal bij waren. Sara miste haar vriendin, sinds Marit Ben had leren kennen en bij hem was ingetrokken. Een gevoel dat wederzijds was. In zo'n gehucht in de Ardennen wilde je toch niet wonen? Natuurlijk had Marit haar werk, maar thuis zat ze alleen, zonder Ben, die op zee naar olie boorde. Logisch dat Marit euforisch was geweest toen hij vanochtend onverwachts opdook.

Het weerzien met Marit was goed begonnen toen Sara gisteren was aangekomen na een bijna drie uur durende rit vanuit Utrecht.

Bij aankomst had Marit een fles wijn opengetrokken. Sara plofte neer op de donkerrode bank in de woonkamer. Ze rits-te haar laarzen open en schopte die van haar voeten. Marits woonkamer was klein en vol, overal hingen schilderijtjes en foto's. Bij de televisie stond een gifgroen lijstje met een foto van hen samen, hun voorhoofden glimmend in de zon op het terras van pizzeria Maria. De foto was jaren geleden genomen, maar ze herinnerde zich het moment nog precies. Allebei waren ze druk aan het werk geweest – ze hadden elkaar leren kennen in de bediening van het restaurant – toen

een gast hen had gefotografeerd. Een week later was hij langsgelaten en had een print van de foto voor hen achtergelaten.

‘Hoe gaat het met je nieuwe baan?’

Sara schoof heen en weer op de bank. ‘Mijn contract is niet verlengd.’

‘Wat? Nu al?’

Met een grimas herhaalde Sara de woorden van haar manager, ze probeerde zijn toon te imiteren: “‘We zijn op zich best tevreden over je, Sara, maar helaas gaat de crisis ook aan ons niet voorbij. Tijdelijke contracten mogen we niet verlengen.’”

‘O,’ was alles wat Marit kon uitbrengen.

Beiden namen een grote slok wijn.

‘En nu?’

Sara haalde haar schouders op en cirkelde met een vingertop over de rand van het glas. Nu wist ze het niet meer. Die baan kon haar niks schelen, de collega’s kon ze missen als kiespijn, een stelletje strebers dat iedere dag opnieuw de strijd aanging om wie de hipste kleren aanhad, het nieuwste montuur droeg. Maar ze had het geld nodig. Om kapitaal bij elkaar te krijgen voor een atelier was haar salaris als illustrator onmisbaar. ‘Er komt wel weer iets anders.’

‘Een galerie?’ Marit strekte haar handen gebarend in de lucht en zette een gewichtige stem op. ‘Sara’s Schilderwerk.’

Sara lachte. ‘Aan de naam moeten we misschien nog wat schaven.’

‘Zo hadden we het toch bedacht? Dat we voor onze dertigste verjaardag allebei zelfstandig ondernemer zouden zijn?’

‘Jij hebt het gered.’ Sara bewonderde het doorzettingsvermogen van haar vriendin, die het binnen acht jaar van medewerker tot mede-eigenaar van een architectenbureau had geschopt.

‘Nou ja, partner is niet helemaal zelfstandig.’

‘Je bent de baas. Dat is wat telt.’

‘Maar serieus, dit is hét moment om je galerie op te zetten.’

‘Ach, ik zie wel.’

Haar eigen galerie zou voorlopig een droom blijven. Tot vorige maand dacht ze het voor elkaar te hebben. Goed inkomen, leuke vriend. Nu had ze helemaal niets meer. Haar leven was een puinhoop, en zelfs het Pakhuis moest ze opzeggen. De loft in een oud handelshuis in het centrum van Utrecht was perfect geweest. Een droom. Groot genoeg om te leven, te werken en haar schilderijen op te slaan.

‘Lisa is verhuisd,’ zei Sara. Het vertrek van haar zus uit de loft maakte de druk nog groter. Ze was weer alleen verantwoordelijk voor de huur – die ze nu niet meer kon opbrengen.

‘Echt? Dat is nieuw voor me.’

‘Een tijdje geleden al. Ze vond het leven in de stad te heftig. Ze is terug naar Esch.’ Een leven in het kerkdorp waar ze was opgegroeid was nu juist Sara’s schrikbeeld. De anonimiteit van de stad voelde nog steeds bevrijdend. ‘Dat zij bij me inwoonde was een tijdelijke oplossing, tot ze zelf een appartement zou vinden. Uiteindelijk wilde ze liever terug.’

Ze dacht aan Lisa. Wat zou zij zeggen als ze hoorde dat Sara binnen een halfjaar na haar vertrek op straat zou komen te staan? Ze wist dat Lisa haar meteen te hulp zou schieten, om orde te scheppen in de chaos die Sara had gecreëerd. Zo was het altijd al geweest. En haar vader? Die zou zich zorgen maken. Weer een mislukt hoofdstuk uit het leven van zijn wilde dochter.

Nee.

Ze hoefden het niet te weten. Dit keer zou ze het zelf oplossen, zonder terug te vallen op de mensen die het zonder haar gezeur al zwaar genoeg hadden.

‘Heb je Jasper nog gezien?’ veranderde Marit van onderwerp.

Sara schudde haar hoofd. ‘Dat is helemaal over.’

Aan Jasper had ze het te danken dat ze nu zo diep in de shit zat. Ze was blind geweest en had hem al haar geld gegeven. Pas toen ze hem op heterdaad betrapte, geloofde ze de geruchten over zijn gokprobleem. Al zijn geld had hij erdoorheen gejaagd. En toen dat op was, was hij verdergegaan met haar geld. Zij kon nu op de blaren zitten. De bank hijgde in haar nek.

In één teug dronk ze het glas leeg en zette het op het tafeltje.

Ze draaide de weg op die haar door het bos naar de snelweg richting Maastricht zou voeren. Het was er donker, waar-schijnlijk was het te duur om lantaarnpalen te laten branden op een weg waar ’s nachts geen sterveling reed. In het schijnsel van de koplampen zag ze de damp die in dunne slierten opsteeg van het natte asfalt. Dit was het vervelendste stuk van de rit. Met een draai aan de knop zette ze de radio harder en ze sloot haar handen weer om het stuur.

Hun eerste dag samen was begonnen met een kater.

‘Marit, wat is dat? Er is iemand beneden,’ had Sara met haar ogen dicht gekreund.

‘Is de poetsvrouw. Heeft ’n sleutel,’ klonk vanuit het bed naast haar.

Er klonk gestommel. Vloekend stapte Marit uit bed en verdween naar de overloop. Sara trok het dekbed over haar hoofd.

Gejoel galmde door het trapgat. Jezus. Ze was klaarwakker. Rechtop in bed masseerde ze haar slapen. Op de houten vloer naast het matras vibreerde haar mobiel. De display lichtte op. Meneer Holtkamp, van de bank: ze kende zijn

nummer uit haar hoofd. Hij was de laatste met wie ze wilde praten. Ze propte de telefoon tussen haar kleren die op een hoopje naast het bed lagen en liet zich weer in het zachte dons vallen.

De deur vloog open.

‘Saar, kijk nou. Ben! Ben is er.’

‘Die zit toch op een booreiland in de Atlantische Oceaan?’
Ze wreef over haar gezicht.

‘Hij is hier.’ Marit zag eruit als een kind dat op een warme dag een ijsje uit mocht kiezen.

‘Wat leuk.’ Het kwam er niet enthousiast uit. Ze had weinig zin om haar vriendin te delen nu ze zo hard toe was aan deze week samen. Hoofdpijn bonkte achter haar ogen.

Marit slaakte nog een kreet.

Met weerzin krabbelde Sara op van het matras op de vloer en strompelde naar de badkamer om haar tanden te poetsen. Daar was het warm. Haar voeten zonken weg in de badmat. Ze kreunde bij de aanblik van haar gezicht in de spiegel. Donkere kussentjes onder haar ogen, dof haar dat eerder grijs leek dan kastanjebruin. Misschien kon een douche het leed verzachten.

Voorzichtig, om de koppijn niet nog erger te maken, liep ze een halfuur later naar beneden. Door de deuropening straalde Ben haar tegemoet. Hij zat aan de keukentafel, die beladen was met croissantjes, minstens tien soorten beleg en versgeperst sinaasappelsap. Ze kreeg braakneigingen.

Ben stond op. Zijn stoel schraapte over de tegels. ‘Lang geleden, Sara. Wat fijn om je te zien,’ zei hij met zijn rollende Vlaamse accent, en hij trok haar in zijn armen. Hij leek het nog te menen ook.

‘Ja, wat een verrassing.’ Ze beet op haar tong bij het horen van de sarcastische toon in haar stem.

Hij knikte.

‘Ben heeft onverwachts verlof.’ Marit keek hem verrukt aan. ‘Hij blijft vijf dagen.’ Ze drukte een kus op zijn wang en liet haar hand door zijn donkere krullen glijden.

Sara schoof aan tafel.

‘Hoe is het met Jasper?’ vroeg Ben.

Ze sloeg haar ogen neer. Alsof het nog niet ellendig genoeg was.

‘We zijn uit elkaar.’

Pas tegen de avond viste ze haar telefoon uit het stapeltje kleren. Twaalf gemiste oproepen, allemaal van Holtkamp. En een voicemailbericht. Zijn stem klonk bars, als altijd. Hij gaf haar tot vrijdag de tijd zich persoonlijk te melden, anders zou hij haar rekening bevriezen. Ze wierp de telefoon op het dekbed. Dit was serieus. Negeren hielp niet meer. Ze moest naar huis. Met lood in haar schoenen liep ze de trap af.

Ze vond Marit in de keuken.

‘Ik heb lasagne gemaakt,’ zei die met een vrolijk gezicht.

Sara leunde tegen het keukenblad terwijl Marit de afgedroogde ontbijtborden in het keukenkastje stapelde. Het was tijd om het te zeggen. Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Ik kom liever een andere keer terug. Je ziet Ben bijna nooit en nu zitten jullie met mij opgescheept.’ Het voelde verkeerd om zich te verschuilen achter deze slappe reden, maar Marit vertellen dat ze tot haar nek in de schulden zat, was pijnlijker.

Het kastdeurtje sloeg met een knal dicht.

‘Sara, ik...’ begon Marit. Haar gezicht stond op huilen.

Sara pakte haar hand. Ze wist dat Marit nooit zou toegeven dat ze liever alleen was met Ben. ‘Ik wil het zelf zo. Ik heb nog een hoop te regelen en ik moet dringend op zoek naar een baan.’

Marit sloeg beide armen om haar heen. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja, ik vertrek en jij gaat lekker genieten van je man.’

‘Dank je. Je bent lief.’

Sara glimlachte met een knoop in haar maag. Ergens had ze gehoopt dat Marit zich niet zo gemakkelijk zou laten overtuigen.

Op het dashboard knipperde een lampje. De tomtom gaf aan dat ze nog achtendertig kilometer verwijderd was van de snelweg. Buiten het licht dat de koplampen van haar Golf over de bomen uitstraalden, was het donker. Nog geen enkele tegenligger was ze tegengekomen. Ze boog zich over het stuur. Het lampje was nog steeds aan. Wat was het? De olie? De dynamo? Fuck. Hier kon ze niet stoppen. Ze graaide in de tas op de rijdersstoel. Verdomme, waar was haar mobiel? De rits van het zijvakje zat klem.

Meer dan een fractie van een seconde kon het niet zijn geweest dat haar ogen van de weg dwaalden. Lang genoeg om het hert over het hoofd te zien. En toen ze het zag, was het te laat. De oplichtende ogen waren te dichtbij. Met al haar kracht trapte ze het rempedaal in. De banden piepten. De auto slipte. Van alle kanten strekten donkere takken zich uit.

Stoppen!

Ze rukte aan het stuur. Naar links. Naar rechts. De auto volgde zijn eigen koers. Raketlings schoot ze tussen boomstammen door. Het licht van de koplampen flitste over barsten in de boomschors. Een stam kwam dichterbij, te snel. Ze kneep haar ogen dicht. Sloeg haar armen voor het gezicht.

‘Hallo?’

Een stem galmde door de leegte. De echo ebde weg, tot het weer stil was. Rust gleed over haar heen. Alsof ze alleen op de wereld was en niets er meer toe deed.

‘Hoor je me?’

Ze knipperde met haar ogen. Licht weerkaatste zo fel tegen de verbrijzelde voorruit dat ze ze weer dichtkneep. Haar lichaam werd voelbaar lichter en ze hoorde alleen nog haar eigen ademhaling.

Een hand trok aan haar schouder. Wat gebeurde er? Ze rook oud ijzer.

Waar was ze?

Ze tilde een hand op en voelde iets kleverigs op haar voorhoofd.

‘Niet doen, je bloedt.’

Iemand raakte haar aan. Ze zag een stoppelige kin en bewegende lippen. Wie was dat? Ze wilde met rust gelaten worden.

‘Kijk me aan.’

Kon hij die zaklamp niet wegdoen?

Haar vingers, besmeurd met bloed, klemde om het stuur. Een pijnscheut trok door haar heen. Shit. Wat wilde hij van haar? Ze probeerde overeind te komen, maar vond

geen houvast en maaide om zich heen.

‘Rustig, rustig. Je bent gewond.’

Ze duwde de hand opzij. ‘Wie ben jij?’ Het klonk alsof ze in een zeepbel gevangen zat, afgesloten van de buitenwereld.

‘Chris,’ mompelde hij. ‘Heb je ergens pijn?’ Zijn gezicht was te dichtbij.

Ze dacht na en greep naar de pijnlijke plek.

Hij pakte haar arm. ‘Niet aan je hoofd komen.’

‘Ik heb hoofdpijn.’

‘Kun je je bewegen? Uitstappen?’

Haar hoofd was zwaar, bij iedere beweging vlamden er steken door haar lichaam. Stil blijven zitten. Dat was het beste, dan viel de pijn mee. Dan kon ze vergeten waar ze was. Ze was zo moe. Hij moest haar met rust laten. Weggaan. Ze wilde slapen.

‘Hé, bijblijven.’

Ze haalde diep adem. De lucht om haar heen maakte haar misselijk.

‘Ik ga je uit de auto tillen.’

Hij probeerde zijn hand tussen haar rug en de autostoel te wringen. Een kreun ontsnapte haar. Ze had geen kracht om zich te verzetten en liet hem begaan. Als een lappenpop hing ze in zijn armen, verscholen in de zachte stof van zijn trui. Toen ze vaste grond voelde, lukte het weer om adem te halen. Staan kon ze niet, haar benen leken van rubber.

‘Langzaam.’ Zijn greep was beklemmend. Ze wilde zich het liefst van hem losmaken, maar zonder zijn ondersteuning zou ze als een pudding in elkaar zakken. Toen zag ze haar auto, om de boom heen gekruld, het portier wijd open. De raampjes waren kapot, zelfs de zijkant was gedeukt. Er kwam rook uit de motorkap.

‘Gaat het?’

‘Mijn auto is stuk.’

‘Ja.’ Zijn blik ging naar haar voorhoofd.

‘Wat?’ vroeg ze.

‘Niets ernstigs, het is niet diep.’

Hij draaide zich om. In het schijnsel van zijn zaklamp zag ze bomen zover het oog reikte. Hoe ver was ze van de weg af geraakt? De aanblik van het hert dat opdoemde in de koplampen schoot door haar hoofd.

‘Heb je een telefoon?’

‘In mijn tas,’ zei ze, en ze wees naar de verbrijzelde voorruit.

Voorzichtig liet hij haar tegen de zijkant van de auto zakken. ‘Blijf hier even staan. Lukt dat?’

Ze leunde tegen het verwrongen staal en hield zich vast aan de motorkap, die in een knik omhoog stond.

Hij kroop door het portier naar binnen en viste de tas van de vloer.

‘Dat wordt niks.’ Hij hield haar iPhone omhoog. ‘Dood. Accu leeg of kapot van de klap.’

Ze boog voorover en plaatste haar andere hand ook op de auto. ‘Heb jij geen telefoon?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Kun je me naar het volgende dorp brengen?’

‘Ik heb geen auto. En lopen is te ver.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. De kloppende pijn achter haar voorhoofd breidde zich uit. Met voorzichtige bewegingen keek ze om zich heen, op zoek naar een oplossing.

‘Geen auto? Hoe ben je hier dan gekomen?’ Ze drukte zich nog dichter tegen het wrak aan en wenste dat ze kon verdwijnen in het staal.

‘Je kunt het beste met me meegaan, het wordt koud.’

Een rilling ging over haar rug. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar de woorden kwamen niet. Ze slikte om te voorkomen dat ze zou kokhalzen.

‘We moeten gaan. Morgen breng ik je terug, dan kun je de eerste de beste auto aanhouden die voorbijrijdt.’

De bomen, met hun laatste bleekbruine blaadjes, draaiden voor haar ogen. Alles tolde, behalve zijn gezicht, dat haar vragend aankeek, tot zijn bewegende lippen het enige waren wat ze zag.

‘Ik ben duizelig.’

‘Steun op mij. Ik help je.’ Zijn stem haalde haar terug naar de novembernacht. Haar huid tintelde van het koude zweet. Hij dwong haar voorwaarts, weg van de auto, het donker in. Ze kon geen woord uitbrengen. Met iedere stap werd haar weerstand zwakker, tot ze zich zonder protest het bos door liet duwen.

Stap voor stap bewoog ze naast hem voort, haar blik op de grond gericht om niet te struikelen over de boomwortels. Haar voeten veerden op het bladerdek, maar voelden alsnog loodzwaar, en iedere stap putte haar verder uit. De grip van zijn arm die haar ondersteunde was zo stevig dat het moeilijk was om te ademen. Iedere poging hem te vragen haar los te laten, verzandde in een onverstaanbaar gebrabbel, zodat ze het opgaf en zweeg.

In het donker zag Chris de vertrouwde contouren van de hut. Nog een klein stukje. Bijna waren ze in veiligheid. Hij keek neer op haar haar, dat glansde van het bloed. Had hij de verwondingen te licht ingeschat? Ze hing slap in zijn arm, haar voeten raakten telkens in elkaar verstrikt.

Met zijn schouder duwde hij de deur open. De warmte van het vuur kwam hun tegemoet, de vlammen zorgden voor een zwak licht in de ruimte. De hut was verlaten. Gelukkig. Het was niet handig als ze de anderen zou zien.

‘Ik kan alleen staan.’

Haar dunne stemgeluid overtuigde hem niet.

‘Of liever zitten,’ zei ze, en ze zakte in elkaar.

Voordat ze de grond kon raken had hij haar stevig vast. Hij tilde haar naar het bed in de hoek van de kamer. Ze rook naar bloemen, maar de geur werd vermengd met de stank van bloed die prikte in zijn neus. Hij klemde zijn tanden op elkaar om de schaduwen uit zijn gedachten te bannen. Hij had te veel bloed geroken.

Hij legde haar neer op de paardendecken die over het matras heen lag. Voorzichtig liet hij haar hoofd op de kussensloop zakken en draaide haar op haar zij. Zo moest het goed zijn. Hij had alles precies gedaan zoals het hem was geleerd.

De sneeën op haar armen vielen mee. Haar voorhoofd daarentegen zag er lelijk uit, dat moest behandeld worden. Hij kon haar onmogelijk naar het ziekenhuis brengen. Te gevaarlijk. Zou hij de wond wassen? Het bloedde niet meer. Misschien kon hij beter wachten tot ze weer wakker was. Hij legde een andere deken over haar heen. Warm blijven, dat was het belangrijkste.

Hij ging op de bedrand zitten en trok de deken voorzichtig tot aan haar hals. Hoe was ze hier terechtgekomen? Wat deed een jonge vrouw midden in de nacht op zo’n verlaten weg? Wat was er gebeurd?

Hij zette de vragen van zich af en liep naar de deur, die scheef in het kozijn hing. Door de spleten kwam de tocht hem tegemoet. Lang geleden moest dit een fijne plek zijn geweest. Dat kon hij zien aan de schilfers mosgroene verf op de kozijnen, stille getuigen van zorgvuldig onderhoud uit een ver verleden. Hij dacht aan de boswachter die hier, midden in de natuur, zijn dagen in rust had doorgebracht. Niet opgejaagd, zoals hij. Hij keek over zijn schouder. Haar gezicht werd verlicht door het vuur. Wat zou ze zeggen als ze in deze bouwval wakker werd?

Buiten drong de geur van verbrand hout in zijn neusgaten. Het maanlicht had de kleuren van de laatste blaadjes die nog aan de takken kleefden veranderd in een troosteloos grijs. De hut, die sinds drie weken hun onderkomen was, stond op een open plek diep in het Bois de Staneux. Ook al was het risikant geweest om terug te keren, in dit gebied konden ze ongezien blijven. Dit bos kende hij op zijn duimpje. En hier hadden ze hulp.

Hij wreef over zijn gezicht en zag wolkjes condens ontsnappen uit zijn mond. Hij was niet alleen. Voor de lage struiken die het bos van het laar scheidden, stonden de anderen op hem te wachten. Tessa's haar leek zilverkleurig en haar gezicht zag in dit licht lijkbleek. Ze zakte tot haar enkels in de bladeren die de bosgrond bedekten, waardoor ze nog fragieler leek. Terwijl Chris dichterbij kwam, keek ze hem met holle ogen aan, haar vingers om een punt van Davids jas geklemd. David stond stram naast haar met zijn voeten iets te ver uit elkaar. Hij strekte zijn hals, alsof hij zich groter wilde maken. Op een paar meter afstand van hen bleef Chris staan.

Hij wist wat David van hem verwachtte, maar hij had geen zin om te vertellen wat er was gebeurd. Hij kon dit zelf wel oplossen, hij hoefde er niet over te praten. Hij had geen zin in het gezeik.

'Wat is dit nou weer, Chris?' vroeg David, en hij spreidde hoofdschuddend zijn armen.

Er vlamde een onrust in Chris op. Het was de onaangename hitte die zich vanuit zijn borst verspreidde door zijn hele lichaam, zijn hoofd kon laten gloeien en uiteindelijk alle stoppen kon laten doorslaan. Hij voelde het komen. Hij moest rustig blijven. Zorgen dat David weg zou gaan en Tessa mee zou nemen. Zo beheerst mogelijk liep hij naar hen toe, trok de kraag van zijn trui iets omhoog en sloeg zijn armen over elkaar.